

Bönczy Ede megbecsült bankár, a számok nagy tudója gondokkal telve ült a vaskos fenyőasztalnál. Néha felnézett a hatalmas számlatömbből, csak hogy lássa, kint már felkapcsolták a lámpákat, és az utolsó gyerek is hazaért az iskolából.

Felállt, odalépett a könyvespolc melletti bársekre nyhez, és töltött magának a wiskyből. Igen, a wisky. Az volt a mindene. Megfáradva visszaült, és egy mozdulattal áthúzta egy délután munkáját. Nehéz dolog ez a kettős könyvelés.

Az Isten is gondokkal küzdött ott eggyel feljebb a felhők tetején. Történt ugyanis, hogy az előző heti zápor közben véletlenül belelépett egy esőfelhőbe, és azóta hogy- hogy nem, súlyos megfázásban szenved. Idegességében már az összes papírzsebkendőjét eldobta, amik súlyos hópelyhekként hullottak alá.

Bönczy Ede megint felpillantott. Morogva felállt, és kinézett az ablakon. A szomszédban egy tíz éves fiú kacagva szaladt ki a hóesésbe, szülei egymást átkarolva nézték őt a meleg szobából. Bönczy az asztalára nézett. Nagy kovácsoltvas keretben ott volt Bönczy Róza, a lánya. Róza nem volt kimondottan szép, krumpliorrát felhúzta, és így egészen olyan volt, mint az apja. Csak a mosolya, az hasonlított Bönczyné-re. Bönczy Ede néha belegondolt, hogy kihozza a szanatóriumból, de mindig úgy volt vele, hogy nem akar plusz terhet a nyakára. Így hát most egyedül nézte a boldog családot.

„Milyen jó lenne, ha Rózával mi is kifutnánk és hóembert építenénk, meg hóangyalt csinálnánk” – a gondolatra egészen elmosolyodott, már-már valóságként jelentek meg előtte a családi lakomák, a közös játék a kandalló előtt, hogy az unokájával játszik... állj! Nincs is unokája! Dühösen berántotta a bordó selyemfüggönyt és visszaült az asztalhoz.

- Valami gond van a világgal – dörmögte maga elé, és összeszedte az iratait. Gondosan berakta őket az íróasztalfiókba, és ráfordította a kulcsot.

Fél órával később, mikor már hálóköntösben lefekvéshez készülődött, még hallotta, ahogy nyílik a bejárati ajtó, és Róza felmegy a nyikorgó lépcsőn. Nem köszönt be, csak magára zárta az ajtaját, és az ajtó mögül Beethoven Négy évszaka csendült fel.

„Ha egy napra én lennék az Isten...” – gondolta – „... akkor mindenki boldog lenne” – és ez a gondolat visszacsalta arcára a mosolyt. Újra felrémlettek előtte a boldog család képei. És Bönczy Ede lassan álomba szenderült.

Isten őrjöngött, és nagy tüsszentések közepette mászkált egyik felhőről a másikra. Matilda, hű segítője, aggódó arccal figyelte, ahogy Isten elhasználja a négymilliomodik papírzsebkendőt is. Ha Isten hisztis, az egyik embernek se jó.

Isten ránézett, de nem szólt, csak elgondolkodva figyelte Matildát, aki időközben felhozta a napi postát. Valóságos panaszáradat lepte el Istent, legfőképp a szeszélyes időjárás miatt.

- Nem segítek másokon, mert rajtam se segít senki – makacsolta meg magát Isten.

- De Isten – nézett rá Matilda – hiszen ki segítené rajtad? Abban se biztosak, hogy létezel.
- Mégis írnak! – hisztizett tovább Isten – pihenőt akarok. Most azonnal akarok egy szabadnapot!
- Igazán nem akarok beleszólni, de a többistenhit manapság már nem divat. Utoljára az ó...
- Nem érdekel! – szakította félbe Isten – Oldd meg, Matilda. Szerezz egy embert, aki helyettesít holnap! Csak van ennyi ember között valaki, aki szívesen lenne a helyemben...

Bönczy Ede az igazak álmát aludta, mikor Matilda botladozva belépett a szobájába. Minden tökéletesen szimmetrikus volt. Az ágy közepén, jobbra és balra éjjeliszekevény, rajta lámpával, még ugyanolyan könyv is volt mindkét oldalon. Matilda erősen törte a fejét, hogyan szólíthatná meg, és legfőképp hogyan magyarázza meg, hogyan jött le a mennyből, egyenesen Bönczy Ede szobájába. Végül a legemberibb módot választotta. Csörgött.

Bönczy Ede álmosan kinyitotta a szemét, és értetlenül pislogott a még mindig csörgő Matildára.

- Kinyom – dörmögte, és visszapuffant a párnára. Pár másodperccel később, mikor eljutott a tudatáig mi történt, ordítva ült fel az ágyban – Ki maga?
- Engem Isten küldött... - kezdte Matilda, majd miután látta, hogy Bönczy hitetlenkedő pillantással néz rá, így folytatta – egy olyan kérés érkezett hozzánk, mely szerint ön szívesen lenne egy napra Isten. Nos, mivel Isten náthás...
- Mi van? – Bönczy Ede nem hitt a szemének és fülének.
- ... szeretnénk megkérni, hogy egy napig helyettesítse őt. Megoldható lenne ez a feladat? Természetesen a munkahelyén már elfogadták a szabadságotlasi kérelmét, így erre nem lesz gondja. – látva Bönczy arcát, Matilda elbizonytalanodott, vajon a földön is így beszélnek-e, mint ő.
- Oké – kezdte Bönczy Ede bizonytalanul – és mi az ára?
- Nos, fel kell vinnem a Mennyekbe, hogy mindent megmutassak. Sajnos mifelénk nem készítenek használati utasításokat.
- Meg kell halnom? Ki maga, a Kaszás?
- Nem, ő a világ másik felén lakik – Matildát kezdte idegesíteni emberünk tudatlansága.
- De én nem halhatok meg Róza diplomaosztója előtt – tiltakozott – az nem lenne szép, tudja?
- Ne aggódjon – sóhajtott Matilda – addigra visszaér...

Isten hisztis volt. Melegen betakarózott egy felhőbe, és onnan figyelte, ahogy Matilda szépen mindent megmutogat Bönczy Edének. „Lebuktunk” – gondolta duzzogva.

- Ez az esőszabályozó – mutatott Matilda egy kék gombra – az a piros meg villámokat generál. Ez az Y vulkánkitörést okoz, ez a másik meg földrengést. Ez a pöcök itt a felhőszabályozó, ezzel a karral meg óvatosan, - 40 fok alá sose megyünk, csak ha muszáj. Ja igen, és a legfontosabb – csapott a homlokára – itt a mai teendő listája.
- 50 fok Afrikában, vulkánkitörés a Csendes-óceánon, derűs nap Európában. Ez remek! Reméltem, hogy nem fog esni Róza ballagásán. – Matilda lesajnálón nézett rá, majd magára hagyta, hogy hadd dolgozzon.
- Hé, Isten – szólta be a felhők közé – itt minden rendben.
- Legalább ott – szólta egy hang – azért koordináld.

Bönczy Róza madárcsicsergésre ébredt. Kihúzta a függönyt, a nap hétágra sütött. Felvette az ünneplőruháját, és lement a konyhába. Reggelit csinált, megfésülködött, és szokás szerint elindult az iskolába. Útközben aztán sűrű felhők kezdtek gyülekezni. Eszébe jutott, hogy talán vissza kellene fordulnia az esernyőért, ám végül úgy döntött, hogy megszorozza lépteit. Már az iskola kapujánál járt, amikor nagy sűrű cseppekben esni kezdett az eső. Egész délelőtt szakadt. Az összes végzős rosszkedvűen állt az ablaknál és nézte, ahogy az utcákat elönti a víz.

- Basszus, basszus, basszus! – kiáltott mérgesen Bönczy Ede, és idegesen nyomogatta a gombokat. Matilda rémülten futott oda hozzá.
- Mi történt? – kérdezte kétségbeesve.
- Venezuelába akartam esőt, és most özönvíz zúdul Budapestre. Elázik Róza!

De hiába kattogtatták a gombokat, hiába vettek le mindent minimumra, az eső egyre csak szakadt. Megszólalt az ünnepi zene.

- Róza gyere, mennünk kell – szólta oda a Bönczy lánynak egy szeplős vöröshajú lány.
- De még nincs itt senkim – tiltakozott Róza.
- Nem várhatunk addig, míg eláll az eső. Kezdeni kell.

Bönczy Ede kétségbeesetten pillantott az órájára. „Kezdődik a diplomaosztó” – kattogott az agyában, és rácsapott a hószállingózást előidéző gombra. „Mocskos nátha” – hallották a távolból Isten hangját, és az esőt szép lassan felváltotta a havazás. Látta, ahogy milliányi gyerekfej mosolyogva néz fel rájuk, még ha nem is látják őket. Ránézett Matildára, aki büszkén nézett rá vissza.

- Szép munka volt, Isten – veregette meg a vállát.

Ekkor Isten – az igazi – megjelent a hátuk mögött. Matilda biztatóan rámosolygott, mire Isten eldobta a papírsebkendőjét, és kezet rázott Bönczy Edével.

- Jól végezted a munkád – mondta szipogva – teljesítem egy kívánságod. Mi a leghőbb vágyad?
- Én csak egyet kérek, Isten – mondta meghiúsult Bönczy Ede – szeretném visszakapni a régi életem... - Isten csak mosolygott, és Bönczy Ede édes álomba szenderült.

Bönczy Róza és Bönczy Ede madárcsicsergésre ébredt. Felöltöztek, megreggeliztek, és végigmentek az iskolába vezető úton. A nap ragyogott fölöttük, ahogy átlépték az iskola kapuját. Aznap lakomát rendeztek, még Bönczyné is kijött a szanatóriumból. Este a kandallónál beszélgettek, miközben odakint sűrű pelyhekben esett a hó. Bönczy Ede pedig arra gondolt,

hogy nem jó dolog Istennek lenni.